

... det faar I nu ikke Nogen til at tro. Og hvad det foreløbigt gælder om, er jo dog at faa Sagen sat i Gang. Slaar den an, vil Udvidelserne komme af sig selv.«

»Ja, saadan er det altid. Hvor jeg kender det! Er der endelig engang undfanget en virkelig stor Ide, skal den ufravigeligt trykkes flad, før den anerkendes. — Det er slet ikke værd, vi taler mere derom, Fa'er. Du troer ikke paa Sidenius. Dermed er alting sagt!«

»Troer! Troer! Kære Ivan, forstaar jeg mig paa Kanal- og Havnebyggeri? Forstaar du dig paa Vejrmøller? ... Jeg gentager det: I har grebet den Sag forkert an. I har først begaaet en Fejl ved at sammenblande, hvad der ikke nødvendigt hører sammen, dernæst ved ikke forud at have Patenterne i Orden. Havde din Ven endda kunnet fremlægge Udtalelser af anerkendte Sagkyndige, der havde undersøgt hans Projekter, saa var der dog en Slags Garanti for, at de overhovedet lod sig udføre. Men at Folk saadan udenvidere skulde tage en ubekendt ung Mands Paastand for gode Varer, ... det er for naivt, Børn!«

»Ærligt talt, Fa'er — er det ikke nok saa naivt at forlange anerkendende Attester af de samme Folk, som det hele Projekt er en bevidst Udfordring til, en Knytnæve i Ansigtet paa. Det er jo netop den gamle akademiske Slendrian herhjemme, Sidenius vil tillivs, og som hans Bog er